

Mãi mãi bên anh

Contents

Mãi mãi bên anh	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	4
3. Chương 03	5
4. Chương 04	8
5. Chương 05	10
6. Chương 06	12
7. Chương 07	14
8. Chương 08	17
9. Chương 09	19
10. Chương 10 - End.	20

Mãi mãi bên anh

Giới thiệu

“Này,” Cô bỗng nhiên nghiêm mặt, “Về sau em không chạy trốn nữa. ”“A? Vì sao?” Nhanh như vậy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mai-mai-ben-anh>

1. Chương 01

Chapter 1: Người khách

Ba tháng trước, Thư Ngọc trở về trấn Thanh Hà. Xa cách năm năm, trấn nhỏ vẫn là hình dáng xinh đẹp như xưa. Ngói xanh, nhà gỗ, con đường đá đầy rêu xanh, giọt sương ẩm ướt thấm trên cành liễu, hết thấy như trước kia. Sự thay đổi duy nhất chính là khoé mắt của A Mỗ đã có thêm nhiều nếp nhăn dày đặc gồ ghề.

Bà lão dùng cây lược gỗ thấm một chút nước chải mái tóc dài đen nhánh bóng bẩy của Thư Ngọc, bà thì thâm lỗi nhai: “Muội tử*, bên ngoài loạn lạc, lần này trở về thì đừng đi nữa.”

(*) đây là một cách nói của tiếng địa phương ở Tứ Xuyên, ý là con gái nhỏ.

Cô cười hì hì: “Không đi, không đi, mỗi ngày đều làm phiền A Mỗ.”

Bà lão thở dài một hơi: “A Mỗ biết khuyên con không được, nếu tiên sinh và phu nhân vẫn còn sống thì tốt rồi, A Mỗ cũng không biết còn có thể chăm sóc con bao lâu.”

Cô rủ mí mắt xuống, nhẹ nhàng ôm lấy thân hình nhỏ gầy của bà lão, giọng địa phương cam đoan từng chữ một: “A Mỗ, lần này Ngọc thật sự không đi nữa, Ngọc luyến tiếc A Mỗ.”

Lúc gần hoàng hôn, Thư Ngọc đang tựa vào cửa trước thêu một chiếc khăn. Nhà của bà lão gần trong trán Thanh Hà, cây khổ ngải lung lay trong gió nhẹ.

Cô đang thêu một mũi kim cuối cùng, bên tai lại truyền đến tiếng kêu la từ xa đến gần.

“Thư Ngọc, Thư Ngọc, chuyện lớn, chuyện lớn... Thật là chuyện rất lớn...”

Cô thấy Tề Tiểu Uyển gào to dọc theo sông Hà chạy tới.

“Thế nào, em thi tiếng Anh không đậu à?” Cô nhìn thấy hai má của Tề Tiểu Uyển đỏ ửng.

Tề Tiểu Uyển lắc đầu như trống bỏi: “Trong trán có khách đến.”

“Khách?” Cô tò mò, trán Thanh Hà hiếm khi có khách tới, loại khách nào lại làm Tiểu Uyển kích động thành như vậy?

“Đúng, khách từ thành phố lớn. Chị chưa thấy vẻ mặt của ông chủ Trình nhìn người khách kia đâu, mắt đều đỏ, dám cho người nọ ở biệt thự của ông ta.”

Ông chủ Trình là Trình Đại Dũng, người làm ăn lớn nhất ở trán Thanh Hà, chuyên buôn bán ở ngoài trán. Ông ta là người duy nhất có biệt thự kiểu Tây Dương. Có thể được ông chủ Trình coi trọng như vậy, người kia có lẽ là người làm ăn trong thành phố...

“Thư Ngọc, sao chị không có phản ứng gì thế?” Tề Tiểu Uyển buồn bực.

Cô cũng buồn bực: “Không phải lại là một người làm ăn sao? Chị phải có phản ứng gì mới thích hợp chứ?”

Tề Tiểu Uyển mở to mắt: “Sao chị biết anh ta là người làm ăn?”

“Trong mắt ông chủ Trình ngoài buôn bán ra thì còn cái gì nữa?”

“Ôi chao, chị không thể ôm thành kiến đối với người khác. Em đã gặp qua người kia, anh ta không giống như người làm ăn, là người có văn hoá lại lịch sự đấy.”

Thì sao? Cô không nói gì nhìn Tề Tiểu Uyển.

Tề Tiểu Uyển nóng nảy, kéo tay cô ra ngoài: “Đi, em dẫn chị đi xem người kia.”

Cô đỏ khóc đỏ cười: “Đã trễ rồi, lúc này đi quấy rầy người ta không thích hợp đâu. Huống hồ A Mỗ sắp trở về...”

“Lo nhiều chuyện làm gì? Yên tâm đi, rất nhanh thôi.”

Cô không thể lay chuyển đành phải theo kịp bước chân của Tề Tiểu Uyển.

Biệt thự của Trình gia không xa, khi Thư Ngọc đến thì nhìn thấy một đám con gái lú rú vây quanh cạnh đàn dương cầm ở đại sảnh, trên những khuôn mặt trẻ tuổi tràn đầy sự hiếu kỳ và ngưỡng mộ.

Trung tâm của nhóm người là một anh chàng trẻ tuổi ngồi trước đàn dương cầm. Anh mặc áo sơ mi trắng, bóng dáng cao gầy nhưng không yếu ớt, mặc dù ở trong nhóm người không phù hợp với mình, nhưng anh vẫn tự nhiên thu lại khí chất cao quý, bản thân không tự cao.

Bên cạnh anh là thiên kim của Trình gia, Trình Du. Cô nàng kia nghe được tiếng động ở cạnh cửa thì nhanh chóng quay đầu, trong khoảnh khắc nhìn thấy Thư Ngọc và Tề Tiểu Uyển cô ta bày ra một khuôn mặt tươi cười: “Chị A Ngọc, mau đến gặp thầy dạy đàn dương cầm mới của em.”

Thanh âm của Trình Du lập tức thu hút sự chú ý của mọi người sang bên này. Thư Ngọc lúng túng, vốn định liếc nhìn một cái để vừa lòng yêu cầu của Tiểu Uyển rồi trở về, hiện tại xem ra không có khả năng.

Trong đám người, anh chàng kia cũng quay đầu lại, vừa vặn đối diện với ánh mắt của Thư Ngọc.

Thư Ngọc ngẩn người, đứng tại chỗ.

Trình Du chạy tới, nhắc lên làn váy kiểu Tây u tựa như một con bướm nhỏ: “Chị A Ngọc, lại đây nha.”

Cô bị động đi đến trước đàn dương cầm, trái tim đập thành thịch.

Trình Du hưng phấn quay về ngồi trước đàn dương cầm: “Nghe một chút bài hát mới mà em vừa học nhé.” Nói xong, ngón tay của cô ta linh hoạt đánh phím đàn, tiếng đàn êm tai vang lên trong phòng.

Thư Ngọc lắng nghe mà không yên lòng, vừa nhắc đầu lên lại gặp phải một đôi mắt đen nhánh sâu sắc. Anh chàng kia nhìn cô chằm chằm không nháy mắt. Cô bối rối rủ mắt xuống, nhìn về hướng khác.

Trình Du đàn xong, Thư Ngọc suy nghĩ viện cớ chuẩn bị rời đi. Nhưng anh chàng kia lại mở miệng: “Có ai biết đàn bài ‘Vùng quê Passfield’ không?”

Thư Ngọc dừng một chút, các cô gái xung quanh xôn xao to nhỏ, nhưng không có ai lên tiếng trả lời.

Anh ngược mắt nhìn về phía Thư Ngọc: “Cô biết không?”

Đôi mắt cô bình tĩnh không gợn sóng: “Không biết.”

“Cô biết đàn bài nào?”

“Tôi không biết chơi đàn dương cầm.”

Hai người nhất thời không nói chuyện. Thư Ngọc ngoảnh đầu nói với Trình Du: “Sắc trời không còn sớm, A Mỗ còn ở nhà chờ chị, đi trước nhé.”

Trình Du còn chưa mở miệng thì anh chàng kia đã đứng lên: “Tôi tiễn cô.”

Thư Ngọc suýt nữa té ngã: “Không cần, cảm ơn.”

“Cô từ chối mọi người thẳng thắn như vậy sao?” Trong mắt anh có ý cười.

Cô rất muốn trả lời một câu “Bởi vì mỗi người đều có điểm khác nhau”, nhưng cuối cùng lại không nói ra, cô chỉ kéo Tiểu Uyển đi về phía cửa.

Ai ngờ anh chàng kia nhanh chóng sải bước chân đi tới, túm lấy cổ tay cô.

Cô phát cáu quay đầu lại, đã thấy anh cười tinh nghịch.

“Xin chào, tôi là Cô Mang.”

“Đàn Thư Ngọc.” Bỏ lại ba chữ này, Thư Ngọc không thềm quay đầu mà đi ra ngoài. Cô rõ ràng cảm thấy ánh mắt nóng rực ở sau lưng vẫn đi theo cô, cho đến khi cô rẽ ra khỏi cửa lớn của nhà họ Trình.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, trong lòng bàn tay Thư Ngọc thấm ra lớp mồ hôi mỏng.

Đây mà là người có văn hoá sao, rõ ràng là phần tử cận bã có văn hoá!

2. Chương 02

Chapter 2: Sườn xám

Sáng sớm Thư Ngọc cầm vải dệt của A Mỗ đến cửa tiệm may Chu Kí. Ông chủ Chu vừa thấy Thư Ngọc, khuôn mặt tươi cười như đoá hoa cúc.

“Tay nghề thêu thùa của Thư Ngọc thật sự là điều nghệ, ngay cả những bà chuyên thêu thùa cũng không bằng đấy.”

Thư Ngọc ngượng ngùng cười: “Chú Phúc chê cười cháu rồi.”

“A Ngọc, bằng hiệu của Chu Kí nhờ cháu viết được không?”

“Vâng ạ.”

Ông chủ Chu đột nhiên mở to mắt ra vẻ thần bí: “Cho cháu xem thứ tốt.”

Thư Ngọc hoài nghi đi theo sau ông chủ Chu vào phòng may.

Bên trong còn có một cái phòng nhỏ, ở đó có một chiếc áo sườn xám màu xanh nhạt treo trên cái giá gỗ.

Thư Ngọc tiến về phía trước, vuốt ve vải sa tanh bóng loáng của sườn xám, cô không che dấu được sự yêu thích trong mắt mình.

Ông chủ Chu vui tươi hơn hử nói: “Thích không? Đây là chú Phúc đặc biệt may theo số đo lường của cháu, sinh nhật A Ngọc sắp đến rồi phải không?”

“Cảm ơn chú Phúc.” Thư Ngọc cười rất tươi.

“Cháu thử xem.”

Thư Ngọc đi thẳng đến phòng thử đồ.

Lúc Thư Ngọc ra khỏi phòng, ông chủ Chu liền tấm tắc khen ngợi: “Rất hợp với A Ngọc, áo này chỉ có cháu mặc mới đẹp như vậy.”

Đây quả thật là chiếc sườn xám xinh đẹp hiếm thấy, vải vóc không phải từ những tiệm dệt bình thường, ngay cả màu sắc và hoa văn vừa nhìn thấy liền biết xuất phát từ các bậc thầy. Vải vóc mềm mại sát người càng lộ ra vòng eo nhỏ nhắn tinh tế lả lướt của cô. Cô thả bím tóc xuống, tiện tay lấy một cây trâm gỗ búi tóc lên, trong nháy mắt đáng vẻ càng quyến rũ hơn. Quyến rũ mà không kiêu kỳ, cực kỳ giống một con cá linh động.

Cô đang ngắm nghía chính mình ở trong gương, cửa chính của Chu Kí đột nhiên bị đẩy ra từ bên ngoài. Cái đầu của Trình Du từ phía sau cửa ló vào, sau cô ta là Cô Mang.

Hai người nhìn trang phục của Thư Ngọc đều sửng sốt.

Trong con người thật sâu của Cô Mang không chút nào che dấu sự kinh diễm. Thư Ngọc nhìn mắt anh, trong đầu bỗng dưng thoát ra một câu — nữ vi duyệt kỷ giả dung (người con gái làm đẹp vì người mình yêu).

“Chị A Ngọc, thật xinh đẹp quá!” Tiếng kêu của Trình Du gọi ý chí của Thư Ngọc trở về, cô nghiêng đầu, ánh mắt đối diện với anh.

“Ông chủ, tôi cũng muốn một chiếc giống vậy.” Trình Du nói với ông chủ Chu.

“Trình tiểu thư, kiểu sườn xám này chỉ có một chiếc.” Ông chủ Chu cười xoa.

Trình Du nhướng mày: “Đặt làm cái khác, giá cả không thành vấn đề.”

“Trình tiểu thư, chiếc sườn xám này đặc biệt đặt trước, sẽ không có một cái khác. Huống hồ loại vải này, tiệm nhỏ bé của tôi chỉ có một khối, thật sự không có cách làm một cái khác nữa a.” Ông chủ Chu lộ vẻ mặt khó xử.

“Ông nói gì thế, chẳng lẽ Trình gia mua hàng hoá ở Chu Kí còn ít sao? Ông chủ Chu không phải coi Trình gia không ra gì chứ?”

“Việc này...” Ông chủ Chu không ngừng lau mồ hôi.

Giằng co một hồi, Thư Ngọc chậm rãi mở miệng: “Nếu Tiểu Du thích, chị đưa cái này cho em nhé.”

Ông chủ Chu kinh ngạc nhìn về phía Thư Ngọc: “A Ngọc à...”

Trình Du mở to mắt: “Cái này thật là xấu hổ.” Rồi cô ta quay đầu quát ông chủ Chu: “Còn không mau chọn một chiếc mới cho Đàm tiểu thư!” Cô ta cười hì hì nhìn lại Thư Ngọc: “Chị A Ngọc, chị tùy ý chọn lựa nhé, giá tiền cứ tính vào sổ của em.”

Thư Ngọc thản nhiên liếc một cái: “Không cần.” Dứt lời cô hướng về phòng thử đồ, chuẩn bị thay áo. Lúc này Cô Mang vẫn không nói gì lại mở miệng.

“Trình tiểu thư, sườn xám kia quá đơn điệu, cô xem cái này thế nào?”

Trình Du nhìn theo hướng ngón tay của Cô Mang, vỗ tay khen: “Ha, cái này đẹp. Ông chủ, lấy xuống cho tôi xem.”

Ông chủ Chu nhìn người làm một cái, anh ta lập tức đến tiếp đón Trình Du. Ông chủ Chu vội vàng thoát thân kéo Thư Ngọc ra ngoài, thấp giọng thúc giục: “Đi mau đi mau.”

Thư Ngọc ngẩn người: “Cháu còn chưa thay quần áo ạ.”

“Cứ mặc vậy trở về đi, bà nhỏ ở bên trong nếu lại nghĩ tới áo của cháu thì làm sao? Đi mau đi mau, lát nữa chú gọi người đưa quần áo của cháu về nhà. Thay chú chào hỏi A Mỗ của cháu.”

Thư Ngọc dở khóc dở cười, đành phải mặc sườn xám trở về.

Khi đến ngõ hẻm phía nam, bỗng nhiên từ chỗ quẹo chạy ra một người, đâm đầu vào Thư Ngọc.

Lực va chạm mạnh mẽ khiến Thư Ngọc ngã về phía sau, đôi chân vốn vững vàng giữ lại cơ thể, tiếc rằng sườn xám bó sát, cô đành phải cam chịu ngã về phía sau.

Nhưng người nọ nhanh tay lẹ mắt kéo cô lại.

Ổn định thân thể vượt qua nguy hiểm, cô thật không biết nên mắng hay là nên cảm ơn.

Người nọ mặc bộ âu phục màu trắng, lộ ra gương mặt rất trẻ tuổi.

Cô suy nghĩ một chút, quyết định không mắng cũng không cảm ơn, rồi xoay người bước đi.

“Này!” Người nọ kêu một tiếng ở phía sau cô.

Cô quay đầu lại, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Người nọ bị cô nhìn đến lúng túng: “Không...không có việc gì...cô đi đi.”

Cô chịu đựng nổi xung động muốn chửi ầm lên, cô không quay đầu lại mà rời đi.

Người nọ đứng tại chỗ, tay cầm cây trâm gỗ, khoé miệng cong lên.

3. Chương 03

Chapter 3: Thiếu niên

Về đến nhà Thư Ngọc mới phát hiện cây trâm gỗ đã mất, cô rất ảo não.

Hôm nay A Mỗ và thím Tề cùng nhau lên núi hái trà. Sau khi Thư Ngọc giặt xong quần áo bẩn, thấm thoát đã đến giữa trưa.

Cô bỗng nhiên vỗ trán, thím Tề dặn dò cô đưa cơm hộp cho Tiểu Uyển, thiếu chút nữa đã quên rồi.

Cô vội vàng mặc áo khoác rồi cầm lấy cơm hộp đi ra ngoài.

Tề Tiểu Uyển học ở một trường trung học kiểu tây. Thư Ngọc tại hành lang đi loạn xạ nhanh chóng bị lạc đường.

Tia sáng chiếu vào hành lang tầng dạy học đã mờ dần, nơi này hình như không phải khu dạy học, một chút tiếng người cũng không có, cực kỳ yên tĩnh.

Đột nhiên, ở hành lang truyền đến tiếng đàn dương cầm êm tai. Giai điệu quen thuộc khiến cô không khỏi dừng chân.

Cô tìm kiếm tiếng đàn, đến trước một cánh cửa. Đẩy cửa ra, bên trong là vầng ánh sáng màu vàng sáng ngời, ánh mặt trời trải dài bị bức màn ngăn lại nên yếu ớt chiếu rọi vào trong phòng, ấm áp mà không nóng bức.

Xung quanh phòng là một loạt giá sách, chính giữa thì đặt đàn dương cầm.

Tiếng đàn không bởi vì người ngoài xâm nhập mà ngừng lại. Cô đi qua, dè dặt bàn tay đánh đàn kia, tiếng đàn véo von chấm dứt.

“Cậu đàn sai rồi.” Cô nhíu mày.

Cô ngồi trên ghế, đàn lại ca khúc kia. Cô không cần xem bản nhạc, bởi vì đã thuộc nằm lòng từ lâu.

Sau khi nốt nhạc cuối cùng dần dần mất hẳn, cô ngẩng đầu nhìn chàng trai đã lùi qua một bên, trong lòng cô có chút ngượng ngùng. Cô chiếm giữ vị trí của cậu ta, giành đàn của cậu ta, còn vung tay múa chân với cậu ta, thật sự là thất lễ. Nhưng cô không thể chấp nhận có người đàn sai bản nhạc này.

Chàng trai kia mặc đồng phục trường học gọn gàng, vẻ mặt không hề buồn bực: “Cô thích bài này.”

Cô không nói gì.

“‘Vùng quê Passfield’ là do một vị chính khách tài hoa ở phương bắc đã sáng tác tặng vợ, rất lãng mạn phải không?”

Cô dừng một chút: “Hy vọng vị chính khách này và vợ của anh ta có thể bạch đầu giai lão.”

Chàng trai nở nụ cười: “Này, cô thật không nhớ tôi sao?”

Cô nhìn chằm chằm vào cậu ta, vừa nghe nói thế thật là có điểm nhìn quen mắt.

“Sáng sớm, ngõ hẻm phía nam.” Cậu ta nhắc lại.

Cô bỗng nhiên tỉnh ngộ, hoá ra là thằng nhóc hại cô thiếu chút nữa té ngã. Nhưng mà cách ăn mặc trước sau tương phản quá lớn, cô cứ nhiên không nhận ra.

“Cơm hộp này xem ra ngon lắm, tôi có thể nếm thử không?” Cậu ta chỉ cơm hộp cô đang cầm.

Cơm hộp? Cô như tỉnh lại từ trong giấc mộng, cầm cơm hộp lao ra ngoài cửa.

“Này này, không cần nhỏ mọn như vậy chứ? Tôi tên là Trình Khởi Phong, cô ở ban nào thế? Này...”

Cậu ta đuổi theo ra cửa, nhưng cô đã mất tăm ở cuối hành lang.

“Thư Ngọc, chị đã tới. Em sắp chết đói rồi...” Tề Tiểu Uyển hai mắt rưng rưng ngán lệ.

Thư Ngọc không ngừng áy áy: “Chị xin lỗi, chị xin lỗi.”

“Này, Tiểu Uyển, nhà cậu khi nào có thêm một người chị hả?” Nam sinh ngồi bàn trước quay lại.

“Đi qua bên kia hóng mát, đừng ảnh hưởng tâm trạng ăn cơm của tôi.” Tề Tiểu Uyển tức giận mở miệng.

Nam sinh kia lại làm ngơ, nói với Thư Ngọc: “Chị không phải là người của bản trấn chứ?”

Tề Tiểu Uyển đẩy nam sinh kia ra: “Cậu nha dám chú ý Thư Ngọc nhà tôi, muốn chết hả?”

Nam sinh kia phần nộ đi vòng trở về, còn không quên làm mặt quỷ hướng về Thư Ngọc.

Thư Ngọc không khỏi bật cười.

Tề Tiểu Uyển vừa nhét khoai tây vào trong miệng vừa đưa tờ giấy cho Thư Ngọc: “Xin chị giúp em dịch một chút, mạng của em nằm trong tay chị a.”

Thư Ngọc nhận lấy, là đoạn độc thoại rất dài của “Phiêu” bản tiếng Anh. Tiểu Uyển không đọc tác phẩm nổi tiếng của phương Tây, không gắn liền toàn bộ câu chuyện nên không dịch được.

Thư Ngọc nhận lệnh cầm bút bắt đầu dịch, chỉ một lúc sau đã dịch xong.

Tề Tiểu Uyển còn chưa nuốt xong miếng cơm cuối cùng: “Nhanh như vậy.”

“Em xem thử được chưa?” Thư Ngọc đưa qua bản thảo đã dịch.

Lúc này có người đi vào phòng học, Tề Tiểu Uyển kích động giơ lên bản thảo kia hướng về người nọ hô to: “Đại diện lớp Tiếng Anh, cậu không giúp tôi dịch, tôi tự dịch, thế nào, tốt chứ?”

Thư Ngọc ngẩng đầu, kinh ngạc, người nọ không phải là chàng trai trong phòng đàn hay sao? Gọi là gì nhỉ...Trình...Khởi...Phong?

Trình Khởi Phong đến trước mặt Tề Tiểu Uyển, cầm lấy bản thảo đọc qua, một lúc sau mở miệng: “Là cậu dịch?”

Tề Tiểu Uyển đồng dạng: “Đương nhiên.”

“Dịch rất khá.” Trình Khởi Phong nói, “Nhóm tiếng Anh của chúng tôi đang cần người, cậu tham gia giúp dịch bản thảo đi.”

“Gi?” Tề Tiểu Uyển há hốc mồm, “Tôi không đi.”

“Không có đường từ chối, ý của cô Chương là chọn ra những người tài giỏi của ban để dịch bản thảo.”

Tề Tiểu Uyển trợn tròn mắt.

Thư Ngọc nhin không được mà nở nụ cười, khi đứng dậy chuẩn bị đi thì Trình Khởi Phong thành linh gọi lại: “Bạn học này, mời bạn đến nhóm tiếng Anh của chúng tôi.”

Thư Ngọc hoài nghi: “Tôi?”

Trình Khởi Phong gật đầu.

Thư Ngọc cười, cảm thấy thú vị: “Dựa vào cái gì?”

Trình Khởi Phong sững sốt, gãi đầu rồi lấy ra một cây trầm gỗ.

Đôi mắt Thư Ngọc nheo lại.

“Thật ngại quá, tôi đã tốt nghiệp trung học nhiều năm, thật sự không có hứng thú gia nhập nhóm tiếng Anh loại này.”

Cô đẩy cửa phòng học rồi đi ra ngoài, để lại Trình Khởi Phong sững sờ tại chỗ.

Thư Ngọc trở về nhà, bỗng dưng phát hiện Cô Mang đứng dưới tàng cây hoè đang đút tay vào túi quần, nghiêng người dựa lên thân cây. Anh vẫn mặc áo sơ mi trắng, vẻ khôi ngô anh tuấn không nói nên lời.

Anh thấy cô.

Cô không nói gì, lập tức đẩy cửa nhà đi vào.

Anh cũng không nói, nhìn cô đi từng bước vào trong nhà cho đến khi bóng dáng của cô hoàn toàn biến mất ở trước mắt anh.

4. Chương 04

Chapter 4: Đại sứ

Trưởng trấn đích thân đến nhà nói với A Mỗ: “Chị à, mượn Ngọc đến phủ em được không?”

Lúc đó Thư Ngọc thức dậy không bao lâu, vừa rửa mặt xong.

“Chú Ngải, có chuyện gì sao?” Thư Ngọc hỏi.

Trưởng trấn nói: “Chuyện tốt. Một vị quan chức của sứ quán Pháp đến trấn Thanh Hà của chúng ta, xem ra anh ta rất hứng thú với nơi này, là muốn đến đầu tư. Năm nay thật sự không phải một năm bình thường a, trấn Thanh Hà sắp phát đạt...”

Thư Ngọc buồn bực: “Cần cháu làm việc gì sao?”

Trưởng trấn vui tươi hơn hỏ đáp lời: “Chúng ta thiếu một người phiên dịch tiếng Pháp, cháu không phải biết tiếng Pháp sao? Đi một ngày nhé, tiền thù lao rất hậu hĩnh.”

Thư Ngọc mở to mắt: “Khi nào cháu nói mình biết tiếng Pháp?”

Trưởng trấn sững sốt: “Tiểu thư Trình gia nói cháu biết nhiều ngôn ngữ.”

Ánh mắt Thư Ngọc lạnh lùng: “Trình tiểu thư đã từng ra nước ngoài học tập, nói đến phiên dịch sao không tìm cô ta?”

Trưởng trấn lau mồ hôi: “Ngọc à, Trình tiểu thư không biết nói tiếng Pháp đâu, bây giờ bảo chú đi đâu tìm người nói tiếng Pháp chứ? Ai da, trấn Thanh Hà này xong rồi...”

Thư Ngọc không lên tiếng, vị đại tiểu thư kia muốn cô mất mặt, biết chắc cô có tình cảm đối với trấn Thanh Hà.

“Khi nào vợ chồng đại sứ đến?”

Trưởng trấn sững sốt: “Matthew tiên sinh đã đến trước, đang ngắm triển lãm tranh thêu thùa.”

Gấp như vậy? Thư Ngọc nhú mày: “Chúng ta mau đi thôi.”

Trưởng trấn lo lắng: “Haizz... Ngọc cháu biết tiếng Pháp phải không?”

Thư Ngọc quay đầu lại cười: “Dù sao cũng không thể để một mình chú ứng phó với người nước ngoài, tốt xấu gì cháu cũng đã ở thành phố lớn, giúp chút việc nhỏ vẫn dư dả.”

Trưởng trấn cảm động gật đầu: “Được, được...”

Triển lãm tranh thêu thùa ở phía tây trấn Thanh Hà, Thư Ngọc đẩy cửa đi vào, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Trình Du.

“Chị A Ngọc, đại sứ ở lâu hai, chị đi mau lên.” Trình Du cười sáng lạn.

Thư Ngọc không đáp lời, đi theo trưởng trấn lên lầu. Trình Du nhিপ chân nhẹ nhàng đi theo sau họ.

Vài người đang đứng ở cửa, có lẽ chờ rất lâu.

Mấy người kia thấy Thư Ngọc đều kinh ngạc.

Trình Khởi Phong mở miệng đầu tiên: “Thư Ngọc? Sao cô lại tới đây?”

Trình Du cười hì hì nói: “Vốn tưởng rằng chị A Ngọc biết nói tiếng Pháp cho nên mời chị ấy đến phiên dịch, không ngờ chị ấy không biết chút nào.”

Thư Ngọc thản nhiên liếc nhìn cô ta một cái: “Trước đó người nói tôi biết tiếng Pháp là cô, bây giờ sao cô biết tôi không biết.”

Trình Du nghẹn lời.

Trưởng trấn phát tay: “Đừng nói nữa, mau đi vào thôi.”

Đoàn người hướng đến khu triển lãm.

Trong đám người, Trình Khởi Phong rút lại phía sau vài bước, kề bên lỗ tai Thư Ngọc nhẹ giọng nói: “Nếu không được thì nói tiếng Anh đi, đại sứ hẳn là hiểu được.”

Thư Ngọc cười: “Cám ơn.”

Matthew tiên sinh rất trẻ tuổi, tướng mạo người Pháp điển hình, cười rộ lên trông rất hiền hoà.

Thư Ngọc đối mặt với anh ta, trong đầu loé lên cả trăm ngàn ý nghĩ, cuối cùng không thể không cảm thán, thế giới này rất kỳ diệu.

Cô đi lên trước bắt tay với Matthew, dùng tiếng Pháp nói: “Đã lâu không gặp, Matthew tiên sinh.”

Matthew kinh ngạc: “Thực khéo, Đàm, rất vui có thể gặp cô ở đây.”

Cô cười: “Không khéo, hôm nay tôi là phiên dịch của anh.”

Sau khi nghe xong, Matthew nhếch lông mày, vui vẻ tươi cười. Thư Ngọc dùng tay ra hiệu mời, rồi cùng anh ta xem triển lãm. Trưởng trấn vui tươi hơn hớn cùng nói chuyện với bọn họ, Thư Ngọc phiên dịch cho hai người rất lưu loát.

Mấy người đi theo sau trợn mắt há mồm nhìn Thư Ngọc thản nhiên bình tĩnh cùng đi với trưởng trấn và Matthew tiên sinh. Cô hiền nhiên dịch rất khá, cũng nắm chắc tình cảnh, giữa ba người thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười.

Trong mắt Trình Khởi Phong dày đặc vẻ khâm phục, tuy rằng cậu ta không hiểu tiếng Pháp, nhưng không khó nhìn ra trình độ chuyên nghiệp của Thư Ngọc không thua gì người phiên dịch cao cấp. Ánh mắt cậu ta theo sát cô, cô lúc này bình tĩnh, giỏi giang và cô thanh khiết thật thà phúc hậu của ngày trước hoàn toàn khác nhau, trong nháy mắt khiến cậu ta cảm thấy bản thân mình chỉ là một đứa nhỏ.

Loại ý nghĩ này khiến cậu ta khó chịu, cậu ta vội vã muốn đuổi theo cô, sau đó vượt qua cô, cuối cùng lùi nửa bước đi sóng vai với cô.

“Anh, anh nhìn chị ta làm gì?” Trình Du bất mãn nói.

Trong khoảnh khắc Trình Khởi Phong hơi bối rối, ánh mắt nhìn hướng khác, ho nhẹ một tiếng nói: “Hôm nay Matthew tiên sinh là nhân vật chính, đương nhiên là nhìn anh ta.”

Trình Du không đồng ý với lý do thoái thác của cậu ta, cô ta hừ nhẹ một tiếng đuổi theo đoàn người.

Nửa ngày phiên dịch chấm dứt, Matthew tiên sinh mời Thư Ngọc đến dự tiệc (tiệc trưa). Thư Ngọc thấy trưởng trấn gật đầu mới nhận lời.

Ngọ yến đặc biệt tổ chức để tiếp đón vợ chồng Matthew, cùng dự tiệc là những nhân vật trong trấn có uy tín danh dự, thậm chí thương nhân ngoài trấn cũng đến đây.

Thư Ngọc về nhà thay chiếc sườn xám màu xanh nhạt mà ông chủ Chu đã tặng, cô búi tóc lên. Mặc dù không được lên bàn tiệc, nhưng tốt xấu đừng để thất lễ.

Khi Thư Ngọc xuống bậc thang thì bỗng dưng phát hiện có một chiếc xe đậu dưới tàng cây hoè cạnh nhà. Chiếc xe có rèm che ở dưới bóng cây, lẳng lẳng chờ đợi con mồi của nó.

Thư Ngọc bất giác dừng lại bước chân. Xung quanh thật sự yên tĩnh, căn nhà vốn ở nơi vắng vẻ ít người, giờ phút này yên lặng như bình thường.

Cửa xe mở ra từ bên trong, Cô Mang mặc bộ âu phục phẳng phiu đi ra. Anh hướng về cô cười: “Đàm tiểu thư, tôi có vinh hạnh cùng cô đi dự tiệc không?”

Thư Ngọc không nói lời nào.

“Matthew đến Thanh Hà là vì tìm anh, anh đi một mình có vẻ không thích hợp lắm.” Anh nói.

Cô tức giận mở miệng: “Trình tiểu thư của anh nhất định rất vui lòng đi cùng anh, muốn tìm bạn gái thì mời cô ta đi.”

“Huh?” Anh cười vui vẻ: “Nếu mang theo vị đại tiểu thư kia, Matthew sẽ cho là anh có người phụ nữ khác bên ngoài.”

Cô không biết nên khóc hay nên cười, chẳng biết thiên kim Trình gia nghe nói như thế sẽ có cảm tưởng gì.

“Đàm tiểu thư, chúng ta muộn rồi.”

Cô đi về phía anh, cúi người ngồi vào trong xe.

5. Chương 05

Chapter 5: Ngộ yển

Ngộ yển được tổ chức tại đình viện lộ thiên của biệt thự Trình gia. Đình viện không lớn, trang hoàng theo phong cách Châu u, ở giữa có một suối phun nước hình tròn hết sức hoa lệ, ngược lại có vẻ tầm thường.

Thư Ngọc khoát tay Cô Mang đi vào buổi tiệc, cô bỗng nhiên ảo não: “Em lại quên ăn chút gì đó trước khi đến tham dự trường hợp thế này.”

Cô Mang cười: “Những thứ kia tuy rằng kém hơn Bắc Bình, nhưng cũng không đến nỗi khó mà nuốt xuống.”

Cô biết anh cố ý, vì thế nghiêng răng nghiêng lợi: “Em ăn thả ga, vứt đi mặt mũi của anh, thế nào?”

Anh cười ha ha: “Chỉ cần em đứng bên cạnh anh, cho anh tăng thể diện.”

Matthew tiên sinh bị một đám thương nhân vây quanh, anh ta vừa thấy Cô Mang đến liền thoát thân hướng về bên này.

“Thật là lang tài nữ mạo*, phu thê tình thâm.” Matthew thốt ra tiếng Trung Quốc rõ ràng.

(*) lang tài nữ mạo (traai tài gái sắc) dùng để chỉ đôi tài tử giai nhân có mối lương duyên mỹ mãn luôn khiến người đời ngưỡng mộ.

Thư Ngọc bật cười.

Cô Mang chế nhạo: “Matthew, tiếng Trung Quốc tiến bộ thần tốc a.”

Lúc này, một cô nàng tóc vàng cao gầy cầm ly rượu đi tới, kề sát hôn lên mặt Thư Ngọc.

“How glad to see you, Mary.” Thư Ngọc cười vui vẻ.

Người phụ nữ tóc vàng tên là Mary, phu nhân của đại sứ, người Pháp gốc Anh.

Mary nhướn mày nhìn về phía Cô Mang: “Gu (Cô), borrow her to me for a while, ok?”

Cô Mang cười gật đầu: “As you wish.”

Matthew kéo Cô Mang bỏ đi: “Để hai cô ấy có không gian riêng.”

Thư Ngọc và Mary vừa đi vừa ăn.

Mary cảm thấy hứng thú với món ăn Trung Quốc, thừa dịp ăn món tráng miệng rất ngon cô lập tức kích động muốn Thư Ngọc đến thử. Thư Ngọc dứt khoát bỏ xuống bàn khăn, cùng Mary ăn thoải mái.

Hai người vừa nếm thức ăn ngon vừa nói chuyện phiếm. Trên đường không ai quấy rầy, họ vui vẻ ung dung tự tại.

“Thật là thô tục.”

Thanh âm khinh miệt bay tới, Thư Ngọc vừa ngẩng đầu thì thấy Trình Du cùng hai cô bạn mặc váy tây dương không biết từ lúc nào đã ở bên cạnh hai cô. Trình Du thay sườn xám màu hồng, Thư Ngọc liền lập tức nhận ra chiếc áo đó là hôm kia Cô Mang chọn lựa ở Chu Kí.

Mary vừa nghe lời nói của Trình Du liền nhú mày. Tiếng Trung đơn giản cô vẫn nghe hiểu được, Trình Du được nuông chiều như vậy lời nói vô lễ chẳng lọt vào tai. Cô quay đầu lại nhìn Thư Ngọc, ánh mắt không kiên nhẫn giống như đang hỏi: cô bé thô lỗ này rốt cuộc là ai?

Thư Ngọc nói với Mary: “Vị này là thiên kim của ông chủ Trình, Trình Du Trình tiểu thư.”

Mary không đáp lời, cô hiển nhiên không hề ấn tượng với người gọi là “ông chủ Trình”.

Trình Du đi lên trước, tươi cười rực rỡ: “Chị A Ngọc, những món ăn còn lại sau bữa tiệc chị hãy gói mang về đi, cũng cho A Mỗ nếm thử một chút.”

Lời này thật sự vô cùng cay nghiệt, Mary ở giữa Thư Ngọc và Trình Du đang muốn chửi ầm lên lại bị Thư Ngọc nhanh tay giữ chặt.

Thư Ngọc đối diện Trình Du, dáng vẻ tươi cười không chê vào đâu được, cô dùng ngữ khí dạn dò người làm nói: “Đi, lấy hộp thức ăn đến đây, cái này, cái này, còn có cái này, tất cả gói lại cho tôi.”

Dáng vẻ của Thư Ngọc biếng nhác, đôi mắt hơi khép lại, thật như là phu nhân của gia tộc thượng lưu, tràn đầy khí thế.

Trình Du bị khí thế bồng bồng của Thư Ngọc làm ghen hòng, vẻ mặt cô ta đỏ bừng, rồi lôi kéo cô bạn của mình bước đi.

Không hề dự đoán trước, khi Trình Du đi qua Thư Ngọc liền nghiêng tay, cả ly rượu đỏ đổ trên người Thư Ngọc. Chiếc áo sườn xám màu xanh nhạt trong khoảnh khắc đã bị huỷ hoại.

Mary kêu lớn tiếng: “Cô làm gì?” Quả nhiên thu hút sự chú ý từ bốn phía.

Trình Du đắc ý quơ quơ ly rượu trống không trong tay: “Thật có lỗi, trượt tay.”

Thư Ngọc lạnh lùng nhìn Trình Du, không nói lời nào.

“What’s the matter, Mary?” Matthew và Cô Mang sang đây.

Cô Mang vừa thấy sườn xám của Thư Ngọc chảy nhỏ giọt rượu đỏ, khuôn mặt lập tức trầm xuống. Ánh mắt anh âm u lạnh lẽo đảo qua Trình Du, cô ta kinh sợ run lên một chút.

Anh nói ngắn gọn mấy câu với Matthew, rồi đưa tay ôm ngang người Thư Ngọc.

Bốn phía có tiếng cảm thán nho nhỏ, thêm vào Thư Ngọc cũng đỏ mặt, cô ghé vào lỗ tai anh thấp giọng cầu xin: “Thả em xuống.”

Anh như là không nghe thấy, vẫn đi nhanh hướng đến biệt thự.

Trong phòng ngủ, người hầu đưa tới quần áo sạch sẽ.

Cô Mang đưa tay cởi bỏ nút cổ áo của Thư Ngọc.

Thư Ngọc kinh hãi: “Anh làm gì? Để tự em thay!”

Động tác của Cô Mang miễn cưỡng dừng lại. Anh đứng thẳng dậy, đập cửa đi ra ngoài.

Mary ở bên ngoài cửa nghĩ lại hành động vừa rồi của anh mà còn rùng mình, cô đi đến, khó hiểu hỏi Thư Ngọc: “Anh ấy sao vậy?”

Thư Ngọc cúi đầu: “Không có gì.”

Một lúc sau, ngoài cửa vang lên một hồi xôn xao. Thư Ngọc nhú mày, lại có chuyện gì xảy ra nữa đây?

Mary mở cửa, túm một người hầu vào hỏi.

“Bên ngoài sao ồn ào vậy?”

“Trình tiểu thư rơi vào trong ao.”

“Tại sao lại rơi vào?”

“Hình như là... Bị Cô tiên sinh không cẩn thận ném vào.”

Mary và Thư Ngọc đồng thời sững sốt.

Giây tiếp theo, Mary cười khanh khách. Thư Ngọc hơi nhếch môi, không biết nên khóc hay nên cười.

6. Chương 06

Chapter 6: Cắm trại

Vợ chồng Matthew ở lại Thanh Hà ba ngày. Sau khi đưa tiễn bọn họ, Thư Ngọc trở lại cuộc sống bình thường của trước kia.

Có người không quen nhìn Thư Ngọc dường như tự đắc với cuộc sống vô vị của mình.

“Thư Ngọc, ngày mai trường học tổ chức cắm trại, có thể mang theo người nhà, em mang chị đi nhé.”

“Sao lại muốn mang chị đi, em trai của em đâu?”

“Không phải chị thích cắm trại sao? Dẫn theo em trai đi chẳng phải làm bảo mẫu suốt hành trình à?”

“Được rồi...”

Ngày tiếp theo, trời quang đến đáng yêu. Tề Tiểu Uyển kéo Thư Ngọc tới địa điểm tập hợp, người đến gần đủ, Thư Ngọc nhìn xung quanh một vòng, không bắt gặp chút nào khi thấy Trình Du và Cô Mang.

Đoàn người leo từ chân núi Phật đi lên, dọc đường có nói có cười.

Trình Khởi Phong chạy đến bên cạnh Thư Ngọc hỏi: “Có nặng hay không, muốn tôi cầm giúp cô không?”

Thư Ngọc lắc đầu: “Cảm ơn, không cần.”

Tề Tiểu Uyển chế nhạo: “Sao không hỏi tôi? Tôi sắp bị đè bẹp rồi.”

Trình Khởi Phong ngượng ngùng gãi mũi: “Tôi cầm cho.”

Tề Tiểu Uyển phát tay: “Đi đi đi, không thành ý.”

Mọi người đã leo lên đỉnh núi, cạnh rừng cây tìm được một bãi cỏ trống trải, họ bắt đầu dựng lều trại.

Trình Khởi Phong vừa lấy đồ ra ngoài vừa đến gần Thư Ngọc hỏi: “Muốn tôi giúp cô dựng lều trại không?”

Gân xanh ở thái dương của Thư Ngọc khẽ nháy lên: “Cảm ơn, không cần.”

Thư Ngọc và Tề Tiểu Uyển loay hoay hai ba lần thì dựng lều xong. Bên kia Trình Khởi Phong lại đổ đầy mồ hôi trên đầu, làm sao cũng không được.

Tề Tiểu Uyển cười ha ha: “Đại thiếu gia, muốn chúng tôi giúp hay không hả?”

Trình Khởi Phong không đáp lời, mồ hôi chảy càng nhiều.

Trình Du cười khanh khách: “Anh, anh thật khiêm tốn nha.”

Thư Ngọc cũng nhin không được mà cười rộ lên.

Cô Mang đi tới: “Để tôi.”

Trình Khởi Phong lau mồ hôi: “Cô tiên sinh, làm sao tôi dám quấy rầy anh?”

“Chúng ta cùng dựng một lều trại, cậu không dựng được thì tôi cũng không thể ngủ.”

Trình Khởi Phong đành phải đưa cái giá cho Cô Mang.

Lều trại được dựng lên nhanh chóng.

Trình Khởi Phong hậm hực đi xách nước trong tiếng cười nhạo của Trình Du. Trình Du và Tề Tiểu Uyển được an bài đi nhặt củi, khu lều trại tạm thời chỉ còn lại Cô Mang và Thư Ngọc.

“Em gầy rồi.” Anh nâng khuôn mặt cô lên, dùng tay xoa nhẹ.

“Anh đã thấy em trước kia, là béo hay là gầy?” Cô hỏi lại, nghiêng đầu né tránh tay anh.

Anh á khẩu không cười nổi.

Một đám người chơi đùa náo loạn cả buổi chiều, hoàng hôn thắm thoát buông xuống.

Thư Ngọc được phân công đi xách nước, Trình Khởi Phong nhất định muốn đi theo.

Đi ở trong rừng cây, dưới chân giẫm lên bùn đất mềm nhũn, tâm tình của Thư Ngọc không khỏi nhảy nhót.

“Thư Ngọc, cô học trung học ở đâu?”

“Nam Kinh.”

“Thư Ngọc, mấy tuổi cô tốt nghiệp trung học?”

“Mười sáu.”

“Thư Ngọc, cô tốt nghiệp trung học đã được mấy năm?”

Thư Ngọc dừng bước chân, rồi quay sang nhìn Trình Khởi Phong. Người phía sau hơi chột dạ, ánh mắt liếc về phía khác.

“Cậu có thể trực tiếp hỏi tôi, không cần quanh co một vòng lớn như vậy.” Cô mở miệng, “Năm nay tôi 21 tuổi, lớn hơn cậu bốn tuổi. Còn nữa, giữa chúng ta không có khả năng.”

“Vì sao?” Cậu ta nóng nảy, “Tôi chẳng quan tâm đến tuổi tác.”

Cô nở nụ cười: “Cậu đã hỏi điều đó nói lên cậu quan tâm.” Cô dừng một chút rồi lại nói, “Tôi đã có người mình thích.”

Cậu ta ngây người.

“Khi du học ở Anh quốc tôi đã quen với anh ấy, anh ấy theo đuổi tôi từ Anh quốc đến Trung Quốc.”

Cậu ta chần chừ: “Nhưng mà... cô không phải vẫn một mình sao? Tiểu Uyển nói như vậy.”

“Anh ấy bận rộn nhiều việc, vì vậy không trở về cùng tôi.”

“Cô về đây mấy tháng nay, anh ta có liên lạc với cô không?”

Cô nhất thời trả lời không được.

Cậu ta bỗng nhiên nở nụ cười: “Xa cách sinh ra phản bội tình cảm, hãy cho tôi một cơ hội, để tôi theo đuổi cô.”

Cô chán nản: “Tôi và anh ấy sẽ không tách ra, cậu đừng càn rỡ làm rối lên.”

“Cô vì anh ta thủ thân như ngọc, anh ta sẽ vì cô mà thanh tâm quả dục sao?”

Cô không thèm nói nữa. Cậu ta biết mình lỗ măng nên ảo não ngậm miệng lại.

Sắc trời dần dần tối sầm, mọi người đốt đồng củi lên.

Cô Mang nhận lấy con gà rừng, nướng rất thành thạo. Con gà rừng bọc trong lá sen, không lâu sau, mùi gà xen lẫn với mùi lá sen tỏa ra. Anh gỡ con gà rừng xuống, rắc lên đồ gia vị, cắt thành vài miếng chia cho những người xung quanh.

Trình Du cắn một miếng lớn, khen ngợi: “Thật là ngon! Thầy Cô, thầy quá lợi hại, cái gì cũng biết.”

Cô Mang cười: “Vợ tôi thích cắm trại, cho nên tôi đặc biệt học được tay nghề này.”

Trình Du mở to mắt: “Thầy, thầy đã kết hôn? Trời ơi! Sao em không biết?” Một đám nữ sinh cùng lộ ra một biểu tình nể sợ tay giống Trình Du.

Tề Tiểu Uyển ghé vào bên tai Thư Ngọc khẽ cười: “Buổi chiều còn nghe Trình đại tiểu thư nói cô ta muốn gả cho Cô Mang, không ngờ người ta đã có chủ. Chắc, thế sự khó liệu.” Thư Ngọc mỉm cười.

Đột nhiên, Trình Khởi Phong kêu lớn tiếng, phun một miếng gà rừng ra: “Hô hô... Cay...”

Cô Mang thần nhiên liếc mắt nhìn cậu ta: “A, xin lỗi, có thể phần kia rắc hơi nhiều ớt.” Dứt lời anh quan tâm đưa qua một chai nước.

Trình Khởi Phong lăm bằm nhận nước rồi uống, còn chưa được mấy hớp thì gương mặt lập tức đỏ bừng căng ra, không nói được câu nào.

Cô Mang hình như rất kinh ngạc, anh cầm cái chai lên: “Ồ? Ai lại bỏ rượu trắng vào chai nước?”

Trình Khởi Phong nhảy dựng lên chạy về hướng lều trại, xem ra muốn đi tìm nước. Mọi người cười ha ha.

Trình Du hỏi: “Thầy Cô, vợ thầy có xinh đẹp không?”

“Xinh đẹp.”

Trình Du chỉnh lại quần áo rồi ngồi ngay ngắn: “Có đẹp như em không?”

Mọi người cười ồ lên.

Cô Mang cũng cười: “Xinh đẹp hơn cô.”

“Ồ.” Trình Du xụ mặt.

Tề Tiểu Uyển bỗng nhiên cực kỳ hứng thú hỏi: “Cô tiên sinh, vậy vợ anh có xinh đẹp như Thư Ngọc không?”

Mọi người yên lặng, Cô Mang nhìn Thư Ngọc. Cô lúng túng, Tề Tiểu Uyển chết đi, cô có chỗ nào xinh đẹp đâu, nếu bàn về ngũ quan cô còn kém hơn Trình Du, đây không phải muốn cô xấu mặt sao?

“Đàm tiểu thư xinh đẹp như vợ tôi.”

Mọi người ồn ào lớn tiếng, tiếng hô hoán liên tục không ngừng. Cô Mang nhìn Thư Ngọc, trong mắt che giấu ý cười. Gương mặt đỏ bừng của Thư Ngọc hiện ra rõ ràng.

Ánh trăng lên cao, các học sinh trung học trẻ tuổi vây quanh lửa trại cùng nhau nhảy múa. Ánh lửa chiếu rọi những khuôn mặt tràn đầy thanh xuân, Thư Ngọc cũng không ngăn được tâm tình bay bổng. Khi cô học trung học ở trong nước, chế độ giáo dục rất nghiêm khắc, nam sinh nữ sinh không thể cùng nhau nhảy múa vui vẻ như vậy, lúc cô sang Anh quốc du học, lần đầu tiên cô khiêu vũ với một chàng trai. Cô vẫn nhớ rõ lần đầu tiên khiêu vũ không được tự nhiên, cô nắm tay anh chàng cao lớn kia, vừa khô ráo lại ẩm áp.

Một bàn tay duỗi đến đây.

Thư Ngọc ngẩng đầu, gặp phải con người mang theo ý cười của Cô Mang. Khuôn mặt của anh và khuôn mặt của chàng trai trong trí nhớ thật trùng hợp.

Cô chìa tay đặt trên tay anh, thề lưởi: “Nhảy không tốt đừng oán em.”

Anh cười: “Lần nào anh đã oán em chứ?”

Cô đi theo bước chân của anh, giống như con bướm nhảy múa trong đêm.

Bầu trời đầy sao, đêm nay thật đẹp.

7. Chương 07

Chapter 7: Chúc mừng sinh nhật

Sáng sớm, Thư Ngọc ngáp dài rời giường mở cửa sổ. Ngoài cửa sổ sát đất là một ban công nhỏ bằng gỗ, cô đi chân trần giẫm lên, đêm qua mưa rơi, dưới chân ẩm ướt lạnh lạnh.

Cô vô tình nhìn thấy Cô Mang một mình đứng dưới ban công. Anh nghe được tiếng động thì ngẩng đầu lên nhìn cô, rồi nhoẻn miệng cười.

Cô khẽ cắn môi đang chuẩn bị vào nhà, lại thoáng thấy cả người anh ướt đầm.

Anh ở dưới cửa sổ trông coi suốt đêm?

Cô kiên quyết nhấn tâm, đóng cửa sổ lại ầm một tiếng.

Lúc Thư Ngọc xuống lầu ăn điểm tâm thì bất ngờ thấy Cô Mang ở trong phòng ăn.

Thanh âm của A Mỗ từ phòng bếp truyền đến: “Muội tử, mau lấy khăn mặt cho cậu ấy, mắc mưa sẽ cảm lạnh đấy.”

Cô không tình nguyện đưa khăn mặt cho anh.

Anh nhận lấy, dùng sức ngửi vào. Đó là khăn mặt của cô, tràn ngập mùi thơm của cơ thể cô.

Cô nhìn anh lau tóc, cả người ướt sũng, áo sơ mi hơi mỏng dán sát người, đã vậy buổi sáng lại hơi lạnh. Cô không khỏi có chút đau lòng, thấp giọng quở trách: “Cũng không phải con nít, thấy mưa cũng không biết tránh.”

Anh cười ha hả.

A Mỗ từ phòng bếp đi tới: “Muội tử, mau dẫn cậu ấy vào thay quần áo khô đi, A Mỗ đi hái trà, bữa trưa không trở về.”

Cô nhìn A Mỗ đi xa rồi trừng anh: “Đi theo em.”

Lần đầu tiên anh vào phòng của cô, rất nhỏ nhưng thật sạch sẽ.

“Hồi nhỏ em ở đây à?” Anh đầy hứng thú.

Cô lấy một chiếc áo ngủ rộng thùng thình: “Ừm. Đây là quần áo của ba em, anh thử xem.” Dừng một chút cô lại bổ sung, “Đây là đồ mới, A Mỗ có thói quen hàng năm đều may quần áo cho ba em, ngay cả khi ông qua đời cũng không thay đổi.”

Anh cởi quần áo ướt sũng ra, cô vội vàng xoay lưng.

Anh cười: “Cũng không phải chưa thấy qua.”

Cô buồn bực, sắp đẩy cửa đi ra ngoài.

Anh vẫn chưa mặc áo ngủ vào liền ôm lấy cô từ sau lưng, “Vợ, anh biết sai rồi, tha thứ cho anh, sau này em đi đâu anh cũng đi cùng em, có bận rộn cũng theo em, được không?” Cục diện chính trị ở phương Bắc hỗn loạn, anh tìm suốt thời gian trong hai tháng mới thoát ra được, mà cô đã sớm giận dỗi ra đi không từ biệt. Anh nhiều lần tìm kiếm các nơi cô có thể đi, ai ngờ cô lại trở về trấn Thanh Hà.

“Hừ, cam đoan của anh không đáng đồng tiền.” Cô mắng nhưng không đẩy anh ra.

Anh cúi đầu mỉm cười: “Vợ à, anh rất nhớ em.” Bàn tay không an phận vuốt ve cái bụng bằng phẳng của cô, rồi dần dần hướng lên trên.

Cô vội vàng xoay người mặt đối mặt với anh, nghiêng răng nghiêng lợi: “Lưu manh!”

Anh không cho cô cơ hội nói chuyện, dùng nụ hôn phủ lên môi cô.

Cô bị hôn như lọt vào trong sương mù, mềm yếu ghé vào trước ngực anh.

Anh liếm khoé miệng, nhếch môi nói: “Vợ à, sinh nhật vui vẻ.”

Cô ngẩn ngơ, cô lại quên hôm nay là sinh nhật mình. Cô ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy thắc mắc, vì vậy anh ở dưới cửa sổ trông coi cô cả đêm?

Đường như nhìn ra ngò vực của cô, anh giương khoé miệng: “Anh muốn em nhìn thấy anh đầu tiên trong ngày sinh nhật của em.”

Cô cảm thấy xúc động, ngoài miệng lại nói: “Quà đâu? Em muốn quà!”

Anh suy nghĩ một chút: “Lại sáng tác một bản nhạc khác cho em? Mang em đi Anh quốc đến nơi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên? Hoặc là...” Anh rất nghiêm túc nói thêm: “Đem anh tặng cho em!”

Cô ngẩn người, đẩy anh ra: “Lưu manh!”

Cuối cùng cô không thể chống lại thể tấn công của anh. Khi cô từ từ tỉnh dậy thì đã qua giữa trưa. Anh ôm cô, vẫn ngủ rất ngon. Cô cẩn thận gỡ tay anh ra, đang chuẩn bị đứng dậy thì lại bị anh kéo về trong lòng. Anh vẫn nhắm hai mắt, hai tay dao động trên da thịt của phần lưng bóng loáng, thanh âm của anh khàn khàn: “Ồ với anh.”

Cô khẽ thơm môi anh một cái: “Đói bụng không? Em đi nấu cơm.”

“Không cần.”

“Anh không đói bụng.”

“Đói.”

“Em không nấu cơm thì anh ăn cái gì?”

“Ăn em.”

Vừa dứt lời cô cảm thấy thân dưới đau đớn như xé rách. Anh lại không hề báo trước mà động thân tiến vào. Cô phần uất ngẩng đầu lên, gặp phải đôi mắt ranh mãnh của anh, con ngươi tối đen thì làm sao còn buồn ngủ? Không đợi cô mở miệng, anh áp lên người cô lần nữa, hôn thẳng một đường từ cổ cô đi xuống.

“Tiểu tử Trình gia kia mấy ngày nay còn tìm em không?”

Anh thình lình mở miệng, cô ngây ra một lúc mới biết anh đang nói tới Trình Khởi Phong, cô liền lắc đầu: “Không có.” Lại nói sau hôm cắm trại cô cũng chưa gặp cậu ta.

Bỗng nhiên, trong đầu cô loé lên tia sáng: “Anh muốn làm gì cậu ta? Cậu ta chỉ là một đứa nhỏ.”

Anh hừ hừ, siết cánh tay của cô thật chặt, da thịt của hai người vốn đã kề sát, đến lúc này họ càng dán chặt nhau hơn. Trong nháy mắt cô cảm thấy hoảng sợ bởi sự biến hoá của cơ thể anh, cô vội vàng chống đỡ cách người anh xa một chút, lại một lần nữa cô không thể chịu đựng, vẫn không dậy nổi.

“Không làm gì, chỉ là bảo cậu ta cách xa vợ anh một chút.” Lần này, anh không để ý đến cô lên phản kháng, nhưng anh vẫn kéo cô về trong lòng, hôn lên mái tóc đen nhánh của cô.

Vừa nghe câu này, cô nhất thời mặt mày hớn hở, “Ghen với một đứa nhỏ, xấu hổ.”

Anh cũng không giận: “Một đứa nhỏ cũng dám giành vợ với anh, hừ.”

Cô ôm cổ anh, hôn lên hai gò má của anh thật mạnh: “Đừng tìm đứa nhỏ choai choai để gây khó dễ, ngoan.”

Anh lại hừ một tiếng, lạnh lùng khoá giữ ánh mắt của cô: “Lần sau còn dám lên đi, anh sẽ không tha cho em.”

Cô không phục mà bĩu môi: “Nếu anh dám hung dữ với em, em sẽ bỏ chạy đến nơi anh không tìm thấy.”

Sắc mặt anh trầm xuống, nghiêng người đè lên, bỗng chốc tách đùi cô ra.

Cô hoảng hốt: “Không dám, không dám, lần sau em không dám lên đi nữa.”

Anh vốn không muốn tiếp tục vì đau lòng cho thân thể yếu ớt của cô, bây giờ cố làm ra vẻ chẳng qua bức cô đi vào khuôn phép, ngay sau đó anh nhượng mảy: “Chỉ lần này thôi đấy.”

Thân mật với nhau nửa ngày, cô mệt mỏi ngồi dậy. Anh cũng ngồi dậy giúp cô thắt cái yếm, mặc vào từng món quần áo cho cô, sau cùng anh cẩn thận giúp cô cài nút trên vạt áo.

Anh làm rất nghiêm túc, cô nhìn anh chăm chú.

Sau khi xong xuôi, anh hôn lên trán cô, sau đó nói: “Vợ à, anh thật sự đói bụng.”

Cô nhin không được mà cười khúc khích thành tiếng.

Đã qua buổi trưa, cô chuẩn bị đồ ăn đơn giản, một đĩa thịt một đĩa rau và một bát canh.

Anh ăn rất ngon miệng, cô nhìn cũng thoả mãn.

Ăn xong bữa cơm cô liền giục anh đi ra ngoài, lý do là A Mỗ sắp trở về.

Anh chống cự mãnh liệt, rõ ràng là vợ cưới hỏi đàng hoàng, sao lại giống như yêu đương vụng trộm?

Cô giải thích, trái tim của bà cụ không tốt, đừng để bị tắc nghẽn.

Anh đành phải xám xịt rời khỏi.

8. Chương 08

Chapter 8: Hoả hoạn

Đáp ứng yêu cầu của ông chủ Chu, Thư Ngọc đến cửa tiệm Chu Kí viết chữ cho bằng hiệu.

Giấy Tuyên* trắng như tuyết, mực đã mài từ sớm, Thư Ngọc vung bút lên, “tiệm may Chu Kí” rõ ràng trên tờ giấy.

(*) Giấy “Tuyên” được làm ở vùng Tuyên thành tỉnh An Huy, do đó có tên là “Tuyên”. Nó do vỏ cây thanh đàn và rơm rạ tạo thành một loại giấy rất quý, bề mặt giấy mịn nhẵn, chất giấy mềm mại và dẻo dai, thấm mực đều đặn và có tính thấm nước mạnh. Vì là một loại giấy rất quý nên từ thời Đường đã trở nên rất nổi tiếng, do nó có hiệu quả đặc biệt đối thư pháp và hội hoạ Trung Quốc vì thế mà rất được các nhà tư pháp và hoạ sĩ nổi tiếng coi trọng.

Ông chủ Chu đang vui vẻ cầm giấy: “Chữ đẹp chữ đẹp.”

Đột nhiên Tề Tiểu Uyển xông vào: “Thư Ngọc, nhà chị cháy rồi!”

Trong đầu Thư Ngọc ầm một tiếng, A Mỗ còn ở trong nhà.

Cô tông cửa xông ra, điên cuồng chạy về nhà.

Ánh lửa hùng hục đổ một góc trời, cư dân trong trấn vây quanh căn nhà lấy xô múc nước tạt vào.

Thư Ngọc bắt lấy một người hỏi: “Nhìn thấy A Mỗ của tôi không?” Người nọ lắc đầu. Cô lại hỏi người khác, vẫn là lắc đầu.

“Thư Ngọc, bình tĩnh.” Có người nắm vai cô.

Là Trình Khởi Phong.

Cậu ta dừng một chút, cuối cùng vẫn mở miệng một cách khó khăn: “A Mỗ ở bên trong, Cô tiên sinh cũng ở bên trong.”

“Cái gì?” Cô cực kỳ sợ hãi, “Cô Mang cũng ở bên trong.”

“Anh ta vừa nghe nói nhà cô cháy, không chút nghĩ ngợi liền xông vào.”

Cô che mặt ngồi xổm trên mặt đất. Một người là người thân nuôi dưỡng cô mười mấy năm, một người là người chồng thân thiết nhất trong cuộc sống của cô. Hai người thân nhất của cô vào lúc này ở trong biển lửa, không biết sống chết.

Ánh mắt cô trống rỗng nhìn căn nhà thiêu đốt, cô chậm rãi đứng lên, đi từng bước về phía căn nhà.

Trình Khởi Phong kinh hãi: “Cô muốn làm gì?” Cậu ta ngăn cô lại.

“Để tôi đi vào.”

“Bốp ——” Một cái tát vang dội trên mặt cô.

“Cô muốn tự tìm cái chết, cô không thấy có lỗi với A Mỗ, không thấy có lỗi với người kia từ Bắc Bình theo đuổi đến đây sao?” Cậu ta gần từng tiếng, trái tim như dao cắt.

Cô ngồi xổm xuống khóc hu hu.

“Thư Ngọc, Thư Ngọc.” Tề Tiểu Uyển thở hồng hộc chạy tới: “Thư Ngọc chị đừng như vậy...”

Trình Du cũng đến, vẻ mặt không thể tin nổi: “Thầy Cô... Thầy Cô sao cũng ở bên trong?”

Cô ta quay đầu trừng mắt nhìn Thư Ngọc, điên cuồng quát lên: “Tại sao cô không ở bên trong? Tại sao tại sao?”

Trình Khởi Phong ôm lấy em gái: “Em nói bậy bạ gì đó?”

“Thư Ngọc, mau nhìn, có người đi ra!” Tề Tiểu Uyển cố sức lay chuyển Thư Ngọc.

Thư Ngọc mờ mịt ngẩng đầu, chỉ thấy trong ánh lửa có một người đàn ông thân hình gầy gò chậm rãi đi ra, trên lưng anh công một người.

Thư Ngọc giãy dụa đứng lên, lao đảo chạy về phía anh.

Anh giao bà cụ trên lưng cho những người khác, rồi khẽ nói với cô: “Yên tâm, A Mỗ chỉ là bất tỉnh thôi.”

Áo sơ mi của anh bị khói hun đen, trên mặt cũng dính khói bụi. May mà anh hoàn hảo không bị tổn thương gì cả.

Cô rút cuộc nhìn không được, ôm chặt cổ anh, sợ buông lỏng tay anh sẽ biến mất.

Anh không biết làm thế nào ngoài lau nước mắt của cô, tiếc rằng nước mắt càng ngày càng nhiều: “Vợ à, đừng khóc mà...”

Mọi người ở bên cạnh trợn mắt há mồm, không ai lên tiếng quấy rầy hai người đang ôm nhau. Tề Tiểu Uyển nhìn không được mở miệng: “Thư Ngọc, trên người Cô tiên sinh có thương tích.”

Lý trí của Thư Ngọc đã trở lại, cô vội buông tay ra, lo lắng hỏi: “Anh bị thương ở đâu?”

Cô Mang nở nụ cười: “Không sao.”

“Mau đi xử lý vết thương đi!” Cô nóng nảy.

Anh dang hai tay ôm lấy cô: “Không sao, thật sự không sao, em hãy yên tâm.”

Chạng vạng, A Mỗ tỉnh.

Thư Ngọc nắm tay A Mỗ, trong mắt có lệ.

A Mỗ vỗ nhẹ tay Thư Ngọc, rồi bà ngẩng đầu nhìn Cô Mang, cười trông thật hiền từ: “Cảm ơn cậu, muội tử giao cho cậu tôi rất yêu tâm.”

Thư Ngọc ngẩn ngơ, ánh mắt ngờ vực bắn khoắn ở giữa hai người.

A Mỗ oán trách nói với Thư Ngọc: “Đừng nhìn nữa, A Mang đã sớm nói với vú. Đứa nhỏ này cũng thật là, con kết hôn sao không nói cho A Mỗ biết.”

Thư Ngọc bừng tỉnh hiểu ra, hoá ra hôm sinh nhật, A Mỗ cố ý viện cớ hái trà suốt ngày không về, chính là muốn để lại không gian cho bọn họ hoà thuận.

Hốc mắt Thư Ngọc cay xè: “A Mỗ, lần này con trở về vốn chính là muốn dẫn anh ấy tới gặp vú, kết quả...” Kết quả bọn họ cãi nhau.

Bỗng nhiên A Mỗ nghiêm mặt nói: “Muội tử, trước khi xảy ra hoạ hoạn hình như có người mò vào phòng con.”

Thư Ngọc ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn Cô Mang. Trong mắt anh là một mảnh thâm trầm.

Ra khỏi bệnh viện, Thư Ngọc mệt mỏi. Cô Mang dặn dò người lái xe tới đây.

Trần Thanh Hà nhỏ bé chưa bao giờ thấy loại xe có rèm che xa hoa như vậy chạy trên đường, người qua đường không khỏi nhìn chăm chú nhiều lần.

“Nghỉ ngơi một lát, đêm nay tới chỗ anh.” Cô Mang vén những sợi tóc hơi hỗn độn của cô sang một bên.

Cô nghi ngờ, đi Trình gia? Đang muốn nói không thì anh lại mở miệng: “Không phải Trình gia, ở trấn Thanh Hà anh cũng có một căn nhà.”

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của cô, anh cười: “Anh đã mua từ lâu, định ngày nào đó cùng em trở về ở, rồi đưa A Mỗ đến sống cùng, không ngờ lại có công dụng vào lúc này.”

Cô nép vào trong lòng anh, tìm một vị trí thoải mái rồi nhắm mắt lại.

Anh khẽ hôn lên mí mắt của cô, lấy tấm chăn đắp lên người cô.

9. Chương 09

Chapter 9: Chân tướng

Căn nhà của Cô Mang ở trấn Thanh Hà có vẻ đẹp cổ xưa, rất hợp ý Thư Ngọc.

Ăn xong cơm tối, Thư Ngọc sớm tắm rửa nghỉ ngơi, hôm nay quá mệt nhọc và hao tổn tinh thần. Cô Mang còn chuyện phải xử lý, sau khi bố trí thoả đáng cho Thư Ngọc anh liền ra ngoài.

Nửa đêm, Thư Ngọc bị tiếng tranh cãi ở dưới lầu đánh thức, cô vẫn còn buồn ngủ mà đẩy cửa ra, vịn lan can bằng gỗ nhìn xuống dưới.

Trong sân nhà, Trình Du đang tranh chấp không ngừng với người hầu, sau khi nhìn thấy Thư Ngọc, cô ta vui mừng khôn xiết: “Chị A Ngọc!”

Người hầu bối rối: “Phu nhân...”

Trình Du chạy vài bước lên lầu, ôm lấy Thư Ngọc: “Em biết sai rồi, chị A Ngọc, em không nên đốt chiếc sườn xám kia, em không ngờ sẽ xảy ra hoạ... Em thật không cố ý, tha thứ cho em đi...”

Trình Du nhìn Thư Ngọc, chỉ trông mong cô mềm lòng, buông tha cho cô ta. Vốn tưởng rằng với bản lĩnh của cha, phóng hoả là chuyện nhỏ, nhiều nhất là lấy tiền lấp miệng người dân. Cho dù có người chết cháy thì làm sao? Người trong trấn luôn nhất gan sợ phiền phức, ai sẽ báo quan chứ? Cho dù có báo, cha cô ta là người có quan hệ rộng. Ai ngờ lần này cha như lâm đại địch, cho cô ta một cái tát: “Vô liêm sỉ, con có biết Đàm Thư Ngọc là ai không? Con cho rằng cô ta là cháu gái của bà lão trong trấn sao? Cha cô ta là Đàm Nghiêm Chính, là người thuộc giới thượng lưu, mẹ cô ta là con gái một của tổng sĩ quan hậu cần Bắc Bình, mặc dù cha mẹ của cô ta mất sớm, nhưng ông nội và ông ngoại vẫn còn nhậm chức ở Bắc Bình, con có biết ông nội của cô ta có quan hệ gì với đương kim tổng thống không?”

Trình Du trợn mắt há mồm, còn nghe cha nói thêm: “Còn bà lão kia chính là vú nuôi của cô ta, sau khi cha mẹ qua đời đã từng gửi nuôi ở trấn Thanh Hà trong thời gian khá dài.” Trong lòng cô ta ngày càng hoảng loạn hơn.

“Con có biết Đàm Thư Ngọc gả cho ai không?”

Trình Du ngớ ra: “Cô ta...đã kết hôn?”

Trình Đại Dũng bực tức: “Chồng của cô ta là Cô Mang.”

Trình Du như gặp sấm sét giữa trời quang.

“Con cho rằng Cô tiên sinh chỉ là thương nhân bình thường sao? Con có biết anh ta ở Bắc Bình đảm nhận chức vụ gì không? Ta đã hao tâm tổn sức lấy lòng anh ta nhưng toàn bộ lại bị huỷ trong tay con... Trình gia hết rồi, ta làm sao lại nuôi dưỡng một đứa vô dụng như con?”

Thư Ngọc lẳng lặng nhìn Trình Du: “Là do cô phóng hoả?”

“Em...” Ánh mắt Trình Du lưỡng lự.

“Cô muốn tôi bị chết cháy.” Thư Ngọc mệt mỏi cắt lời.

Trình Du luống cuống: “Không không...”

“Cô thích Cô Mang.” Một câu khẳng định ngắn gọn.

“Em..” Trình Du hoảng sợ không biết nói thế nào, “Em không biết chị là vợ của thầy ấy, em...”

Thư Ngọc nhìn cô ta, đột nhiên mệt mỏi đứng lên: “Không cần nói rõ lý lẽ với tôi, tôi không có hứng thú nghe cô viện cớ. Tôi mệt rồi, cô đi đi...”

“Em không muốn ngồi tù!” Trình Du bắt lấy cô.

“Buông tay!”

Cô Mang từ cửa lớn nhanh chóng bước vào, toàn thân anh sinh ra khí thể lạnh thấu xương khiến Trình Du sợ hãi, theo bản năng mà buông lỏng cánh tay đang giữ chặt Thư Ngọc.

Anh lên lầu, kéo Thư Ngọc qua. Đã sớm có người đi lên đưa Trình Du xuống lầu.

“Chị A Ngọc, thả em đi, em không muốn ngồi tù...”

Anh lo lắng nhìn Thư Ngọc: “Ngọc?”

Nước mắt cô rơi xuống: “Đều là em không tốt, không nên cáu kỉnh với anh, không nên một mình lên trở về... Nếu em đợi anh cùng trở về thì sẽ không xảy ra những chuyện này... Em không dám tưởng tượng nếu anh và A Mỗ không thể thoát khỏi trận hoả hoạn thì em nên làm cái gì bây giờ...”

Anh hôn nước mắt của cô, nhẹ giọng vỗ về: “Không phải lỗi của em, tiểu thư Trình gia quen thói được nuông chiều, cô ta không coi trọng anh, ngày mai còn có thể coi trọng những người khác; không đốt nhà em, cũng sẽ đốt nhà người khác. Chúng ta thay người khác hứng tai hoạ, cái này gọi là cứu vớt trăm họ.”

Cô nín khóc mỉm cười.

Anh ôm ngang người cô, hướng đến phòng ngủ: “Ngoan, đừng nghĩ ngợi lung tung, ngủ một giấc thật ngon, tất cả đều có anh.”

10. Chương 10 - End.

Chapter 10: Vĩ thanh

Thấm thoát đã vào mùa thu.

Thư Ngọc bận trong bận ngoài, đa số thời gian đều lo trang trí lại cho nhà mới yêu thích của mình. Cô Mang nhìn cô đỏ mặt mồ hôi lại hăng hái tràn trề, anh không khỏi cảm thấy buồn cười: “Sau này anh không dám mua nhiều nhà, nếu mỗi chỗ em đều tự mình làm mọi chuyện, vậy không phải em muốn mệt chết à, em mệt mỏi chẳng phải muốn anh đau lòng sao?”

Cô bĩu môi: “Em thích đây, anh muốn thế nào?” Cô đang nhón chân dán hoa văn lên khung cửa sổ, tiếc rằng chiều cao không tới, làm sao cũng không dán được.

“Vậy để anh giúp được không?” Anh đỡ cô đang lung lay sắp ngã, bất đắc dĩ nói. Khuyên không được? Ngay cả giúp cũng không được sao?

Cô quay đầu, đưa hoa văn trang trí cho anh, chỉ một góc của song cửa: “Này, dán ở đó.”

Cái này là chỉ huy sao? Anh lắc đầu bật cười, nhưng vẫn vui sướng hài lòng nghe theo chỉ thị của vợ.

“Bên trái một chút, bên phải một chút...”

“Vợ, em lấy anh làm trò đùa à, đã rất ngay ngắn rồi...”

“Nào có, rõ ràng sai lệch.”

“Như vậy?”

“Này này, anh làm gì, làm việc cho tốt, ai cho anh di chuyển!”

“Ngọc, A Mang, ăn cơm thôi.”

Thư Ngọc đẩy Cô Mang ra, chạy về phía bà cụ: “A Mỗ, vú xem anh ấy, cái gì cũng làm không tốt.”

Cô Mang sờ mũi, cảm thấy rất vô tội.

Bà cụ giả vờ trút giận lên Thư Ngọc: “Được rồi, con lại bắt nạt A Mang làm chi?”

Thư Ngọc mếu máo, dường như vô cùng oan ức. Từ khi Cô Mang đưa A Mỗ về ở, bà nhiều lần bênh vực anh.

Cô Mang vội vàng ôm Thư Ngọc: “Thôi, ăn cơm đi, cơm nước xong anh dẫn em ra ngoài một chút.”

Sau bữa trưa, Cô Mang nắm tay Thư Ngọc đi dạo trên đường lát đá ở trấn Thanh Hà.

Trấn Thanh Hà vẫn là đáng vẻ thanh bình như trước, dường như những chuyện xảy ra trong mấy tháng nay đều là ảo ảnh trong mơ.

Họ đi tới phía trước, có một toà nhà tây dương bỏ hoang. Mấy tháng trước, nơi này còn có tiếng người ồn ào, tiếp đón đại sứ nước ngoài. Nhưng mà hiện giờ, toà nhà tây dương duy nhất trong trấn Thanh Hà đã trống rỗng, không còn phồn hoa.

Hai tháng trước, ông chủ Trình bị tố cáo kinh doanh phi pháp, từng bằng chứng được đưa đến viện kiểm sát. Buộc tội là chuyện ván đã đóng thuyền. Có người nói, là thương nhân, làm sao có thể chưa làm qua chuyện dơ bẩn? Chỉ sợ ông chủ Trình đắc tội người nào nên bị trả đũa. Một tháng ngắn ngủi, Trình gia nhanh chóng sụp đổ. Mọi người trong trấn Thanh Hà loan truyền, Trình gia hết thời.

Hoạ vô đơn chí chính là, con gái được nuông chiều của Trình gia cuối cùng là kẻ khả nghi phóng hoả. Nhân chứng vật chứng đầy đủ, Trình đại tiểu thư nhanh chóng bị đưa vào nhà giam. Nhưng điều khiến người khác khó hiểu chính là, một tháng sau, ngay cả Trình gia cũng không còn mảnh vụn thừa lại, Trình tiểu thư lại được thả ra. Nghe nói có người đảm bảo cho cô ta đi ra, nhưng Trình gia không còn gì cả, sao lại có năng lực đưa con gái ra ngoài? Giữa những lời đồn xôn xao lại truyền ra một bí mật giống nhau, nói là trước kia ông chủ Trình để con gái dụ dỗ một phú thương nào đó, cho nên cầu xin phú thương đó cứu Trình tiểu thư ra ngoài.

Trình Du có cảm dỗ phú thương nào đó hay không, Thư Ngọc cũng chẳng biết. Cô chỉ nhớ rõ vào đêm mưa to tầm tã kia, cậu thiếu niên toàn thân ướt đầm quỳ gối dưới cửa sổ nhà cô.

“Thư Ngọc, buông tha tiểu Du đi. Tôi biết nó phạm sai lầm lớn, nhưng nó nhỏ tuổi như vậy, còn chưa ra ngoài trấn Thanh Hà mở mang tầm mắt, để tôi ngồi tù thay đi.”

Thư Ngọc ngồi bên trong, trong tay đang cầm tách trà nóng. Cô thở dài: “Cô ấy có người cha quyền thế hơn người, còn có anh trai chiều chuộng như vậy, cũng khó trách không kiêu căng. Nếu tôi không phải Đàm Thư Ngọc, chỉ là Lý Thư Ngọc, Triệu Thư Ngọc bình thường, vậy coi như chết cháy cũng không có người quản? Cô ấy còn nhỏ tuổi lại có lòng dạ tàn nhẫn như vậy? Cô ấy dám làm ra, sao lại không có can đảm gánh vác? Cậu làm anh trai còn có mặt mũi hồ đồ nói muốn thay cô ấy ngồi tù?!”

Gương mặt cậu thiếu niên lúc đỏ lúc trắng, nhưng lại lúng ta lúng túng không biết nên nói gì.

“Cậu trở về đi.” Cô nói.

Cậu thiếu niên dường như không nghe thấy, vẫn quỳ không đứng dậy.

Ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi đồm độp, người bên trong không thể không thở dài một hơi.

Màn đêm buông xuống, cô nằm trên giường dịu dàng hỏi người bên gối, nếu không thì tha lần này đi, dù sao không có ai xảy ra tai họa, mà cả Trình gia đã vì chuyện này trả nợ rồi. Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng.

Ai ngờ người bên gối hừ một tiếng, hình như không hờn giận. Xem ra khi anh trở về đã nghe nói Trình đại thiếu gia quỳ gối trước cửa nhà mình, cầu xin vợ mình hơn nửa đêm.

Cô hậm hực ngậm miệng, cũng không nói tốt gì nữa.

Một tháng sau Trình Du được thả ra.

Thư Ngọc nghĩ rằng, Cô Mang rốt cuộc thủ hạ lưu tình.

Sau đó ông chủ Trình hình như bệnh nặng, mất nửa cái mạng. Còn Trình tiểu thư sau khi được thả ra thì ngây ngốc, không biết trong lao đã trải qua chuyện gì.

Sau một trận mưa to kéo dài, người của Trình gia biến mất khỏi trấn Thanh Hà.

Thư Ngọc dần dần thu hồi mạch suy nghĩ, vừa ngẩng đầu lên đã thấy ngôi nhà lúc trước của A Mỗ. Căn nhà đã bị đốt thành tro bụi, chỉ còn bụi cỏ xanh, cây hoa hoè vẫn còn cạnh nhà. Cô không khỏi nhớ tới ba tháng trước khi cô đến trấn Thanh Hà, mỗi một đêm, dưới tàng cây vẫn có người đứng yên, không biết một mỗi mà trông coi cô.

Thực ra cô đều biết. Đêm dài tĩnh lặng, cô sẽ ghé vào cửa sổ đen nhánh, trộm nhìn anh dưới tàng cây. Không nghĩ qua là khi đang ngủ, tỉnh lại đã có nắng mai nhàn nhạt, người dưới tàng cây sớm đã đi rồi. Mỗi một đêm, cô ở trong cửa sổ, anh ở ngoài cửa sổ, cô vui rạo rức nhìn anh, thỉnh thoảng cũng đau lòng.

Suy nghĩ một lúc, Thư Ngọc nhin không được mà mỉm cười. Cô chọc chọc người đàn ông bên cạnh: “Này, anh có biết hay không, thực ra mỗi tối em đều ở trong cửa sổ nhìn anh đấy.”

Cô Mang nhìn cô cười khanh khách, không khỏi véo mũi cô, bắt đắ dĩ nói: “Anh làm sao không biết, tiếng cửa sổ bằng gỗ đã cũ vang lên như vậy, em cho rằng anh là kẻ điếc sao. Nhưng mà, em thật sự nhẩn tâm, nhìn anh đứng dưới cửa sổ ba tháng trời cũng không biết mời anh vào nhà.”

Cô mở to mắt, sao lại thế được?

Anh buồn cười ôm cô, cô vợ bé nhỏ ngốc nghếch của anh, không biết muốn cho anh hao tổn bao nhiêu tâm tư.

“Này,” Cô bỗng nhiên nghiêm mặt, “Về sau em không chạy trốn nữa.”

“A? Vì sao?” Nhanh như vậy đã tỉnh ngộ?

“Bởi vì, một mình chạy trốn không có ý nghĩa.” Cô nhẩn nhó mặt mũi.

“Ừm, cho nên sau này ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh, được không?” Anh ôm chặt cô vợ bé nhỏ của mình.

Nắng chiều dần dần hạ xuống.

Con đường trải đá chiếu bóng dài trong hoàng hôn, có vẻ như là cả đời.

-End-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mai-mai-ben-anh>